

Selmeczbányai Híradó.

TÁRSADALMI HETILAP.

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt.
Fél évre	2 „
Negyed évre	1 „
Egyes szám ára	10 krajczár.

Felolós szerkesztő:

VÖRÖS FERENCZ.

Kiadók:

JOERGES AGOST özv. és Fia.

A lapot illető szellemi közlemény a szerkesztőre, az anyagi rész pedig a kiadókra czimzendő.

HIVATALOS HIRDETÉSEK DIJA:

100 szóig 2 frt., ezentúl minden megkezdett 100 szóval 50 krral több.

Magánhirdetések megállapodás szerint számítottak.

Nyílt-tér három hasábos sorért 10 kr.

Bélyegdíj minden hirdetésért 30 kr.

Kéziratok nem adnak vissza.

Az önkormányzat.

Lapunk előző számában tett ígéretünk folytán a következőkben ismertettük Hontvármegyének az önkormányzat megtartása iránt az országgyűlés két házához intézett feliratát.

A már is közölt három kérelmi pont megokolását ekképen tárgyalja a felirat: Mélyen tisztelt képviselő ház!

Hont vármegye törvényhatósági bizottsága azon nézetben van, — hogy a kormányzatnak minden időben legfőbb feladata volt, — a kormányzottak tehetségeit és jó indulatát, — az álladalom érdekében lehető intenzivitással kihasználni; — mely cél elérhető az által, ha az állam-politica, kerülve minden idegen szellemű elméletet, a legközvetlenebb uton, mindig a kormányzottak jólétének biztosítására, további haladására ugyan, — azonban a nemzet gyakorlati igényeinek megfelelő mértékben és anyagi erejének mérsékelt igénybe vételével törekszik; mely politica által, az államkormányzat, — a kormányzottak szívében állandóságot nyer.

Csak ily esetben nevezhető az államszervezet gyakorlatinak és szilárdnak, mert csak így számíthat arra, hogy a polgárok zöme, készségesen szolgálja ki egyedi tehetségeit és anyagi erőit a közszolgálatnak, — és mivel az emberi természet igazolja, hogy egyes ember annál inkább érdekli, — mentől közelebről érintik őt az események, és mentől szabadabb,

önállóbb, közvetlenebb részvét engedtetik neki azokat befolyásolni; — mindezekből megfejtést nyer a történelemből igazolt tapasztalás, hogy az önkormányzati szervezet az, mely az álladalmak szilárságát legjobban biztosítja, — a rázkódásokat legkönnyebben elhárítja, az átalakulásokkal járó érdeksérelmeket elviselhetőkké teszi, végre a szükséges közterhek önkényes elvállalását biztosítja — és mindezek által, az alattomos forrongások csíráit előli.

Hogy a mértéken túli központosítás, a tömegekben ragaszkodást kelten, — a hazaszeretetet szíveikben felfokozni és állandóan építeni képtelen, — ezen ténynek élő bizonyossága minden oly ember, — ki a magasabb műveltség birtokában nincsen; — minél fogva képtelen, az eszméket, melyek előtte ismeretlen és megfoghatatlan fogalmak, szeretettel környezni. — Ennek következtése, hogy a tömegeket, a haza szent eszméjével, oly közvetítő szervezet útján kell egybe kapcsolni; — melyeket közvetlenül működni lát, — általa ismert, neki bizodalmas és általa választott tisztviselők által, sőt saját részvételével fentart, mely önkormányzati buzgósága-, ugy nemes ambíciója-, mint egyéni céljaival, — érdekeltjévé lesz azon szilárd törekvéseknek, — hogy a Haza, minden veszélytől óva, — feumaradjon.

Gyakran hangzik a vád, hogy a vármegyék által, az államérdekek elhanyagoltak, a helyiek javára.

Azon nézetben vagyunk, hogy az összesség létalappjaiba és szükségszerű fejlődésébe nem ütköző helyi érdekek kielégítése, az államnak is kötelessége.

E tekintetben csupán abban különbözik a törvényhatóságoktól, hogy ezekre nézve a helyi érdekek ápolása közvetlenebb feladatot képez, — melynek gondos megoldása által, az állam ereje époly mérvben hatványoztatik, mint amiként áldást hoz a családra, — annak benső apró házi ügyeivel foglalkozó családjára.

Eltéktelve tehát attól, hogy a helyi érdekek kiesnyelni — vagy azok megoldását az államhivatás köréből teljesen kirekeszteni a legnagyobb tévedés lenne, — a felhozott vád igaztalanságát a nemzet ezredévs multja igazolja. És hogy ezen általános hivatkozástól az élő nemzedék által közelebről ismert korszakra térjünk, — igazolja ezt a legközelebb lefolyt alkotmányos időszak, de különösen az 1848-iki korszak is; — melynek dicsőségletes alkotmányjogi és hadi eredményeit, nem kormánybiztosok, — sem futárok, hanem a vármegyék tisztikara és bizottsága által is folyton lelkesített, áldozatkészségre serkentett önkormányzó közönség és emek fiatalágából buzgón szervezett nemzeti hadsereg létesítették.

Egy államszervezet, mely minősítési törvény által arra szorította a szabadon választó közönséget, hogy az elméleti képesség követelményeitől el nem térhet, a kijelölési eljárásnál döntő rész-

TÁRCZA.

Színészeinkhez.

A magyar színészet százados emlékülnepe.

Lelkesült örömmel, vágyón üdvözöllek
Ihletéssel egő vándoreszillagok!
A merre ti jártok, megbasad a föleg
S árnyán a művészet fénye andalog.
Fenkölt hivatástok bűvös bájos álom,
Ragyogó dicsőség, hősi küzdelem!
Isten rendelé, hogy e sivar világon
Legszébb, legfintótlóbb pályátok legyen. —

Ily pályára szór fényt a százados ünnepe,
A magyar színészet örömunnepe.
— Igaz, hogy e fény csak úgy illet benntünket,
Ha az „üttörök“-nek sirtját binti be!...
De ha az elődök napként tündököltek,
Mi gátol, hogy ti is úgy ragyogjatok?
... Rajta hát, előre! A napfény nem öl meg!
Alkonyán — kigyúlnak a csillagzatok!

S ki tudná, hová visz a csillagok útja?...
— A költő s a művész honja vegtelen!...
Homlokukon a kin töviskoszorúja, —
Szíveikben mégis drága gyöngy terem!
— Beesebb az élet, ha őlé seb éget...
Küzdelem hevében szebb az alkotás...
Legyén hát a művész díja a művészet, —
S bőkezűen hódol majd a „párlólas!“

Pályátok futása egy magasztos eszme,
Melylyel a hazáért harezba szálltatok,
S mely a művelődés homlokát övezze,
E koszorú részben a ti multatok!
Ajkatokon zeng a százados regéje!...

Hallatára mindig földobog szívünk!
Megtisztul a lélek vágya, szenvedélye
S multunkon merengünk, jövőnkben hisztünk!

Az örök költészet oltártitze mellett,
Égjen, lobogjon hát a művészi láng!
Büszkén hirdessétek az öröklött elvet
Ihletestek üdvét varázsolva ránk.
Zengjen ajkatokról az eszményi jellem,
Tanítatók, mi a tiszta szerelem,
Küzdjétek az árnyán és a metely ellen,
Hogy a nemzet művelt és magyar legyen!

Küzdjétek! S le nem győz a közöny viszálya.
Tünde ezélehoz ér majd a görögnyos út.
Lesz közönség, mely a művész homlokára
Tövis helyett fon majd arany koszorút!
— Buzduljatok föl az ősi dicsőségben,
S mint a nagy elődök, úgy ragyogjatok, —
És tincetek is majd feltárul az éden,
Földönjáró, fényes, vándoreszillagok!

K. Béla.

Nehez valás.

Laczi erdész akar lenni, a selmeci akadémiára készült, holnap utazik. Már egy hete folyik a nagy pakolás.

Erszike s Ludovika könyvei rejtveik minden darab holmiba, mit gondos kezük a kofferbe s a nagy utkosárba rejt. Egész leányserg gyűlik össze estéinkint Laczi hugainak segiteni. — Egyik a harisnyát „stop-polja,“ másik az új ingekbe „merkel“ monogrammot, a harmadik ismét jó meleg „sticziiket“ köt leendőbeli erdészünknek. — Szóval mindemmel ellátják Laczit, ki most indul a „világba,“ először hagyván el oly nagy időre kedves otthonát, kedves övét. A bácsi szólanul ül nagy karos székében, s hatalmas csibukja füstjébe iparkodik szomorú tekintetét elrejtetni. Laczi a sarokból

nézi, mint törli le titkon „örögje“ az olykor-olykor szemébe lopódzó könyveket.

Majd kopogás hallik, s a nyíló ajtón tiszteletes bácsink lép a szobába.

Eljött ő is, hogy Lacznak meg néhány jó, az életből merített tanácsot adjon. „Mert biz“ úgymond, „az ilyen fiatal legényke könnyen hajlik ám mindenre.“ Mindenekelőtt arra inti Laczinkat a tisztes férfiú, hogy ne feledkezzen meg soha Istenről, aztán hogy „övakodjék az ördög bibliájától s a mély korszótól.“

Eszébe jut a két bácsinak ifjúsága s emondják elményeiket, mikből Laczi is igen sokat tanult.

Akkor bizony még nem volt se gőzös, se hajó. A diák nem látogathatta meg oly könnyen kedveseit akkoriban, mint most.

A leányok cöddig szótlanul figyeltek, de midőn a tiszteletes bácsi a hazajövetelt pendítette meg, örömtelt arezokkal kiáltottak föl: „Úgye papa, karácsonyra haza fog jönni Laczi?“ A tiszteletes bácsi hamis mosolylyal felelt: „Nehezzen hiszem en azt. Nem cserézik haza Laczi-t a selmeciék.“

Erre valamennyi leteszi a munkát s „strájkolnak,“ míg Laczi szentül meg nem ígéri, hogy karácsonyra haza fog jönni. Az utolsó estén én is ellátogattam Laczihoz. Pajtásom igen jó kedvet mutatott, bár néha-néha elárulta, hogy biz ő inkább sírna, mint nevetne.

Midőn azt kérdém tőle: „Haza jössz-e karácsonyra?“ azt felelt: „Haesak valami szép kis lány ott nem tart.“

A másik szobában hallgatódzó lányok hallották ezt. Volt aztán szörnyű apprehensio és szemrehányás. Szegény Laczi barátom nem győzte magát tisztázni. Még az este vagy ötször kelle becsillatszávat adnia, hogy nem marad el karácsonykor.

Végre eltereztet az elutasás szomorú reggele is. Már vagy másfél órával a vonatindulás előtt elmentem Laczihoz, hogy mint kebelbarát kikísérjem őt a vonat-
hoz.

Útközben feltűnően sok ismerős leánnyal talál-

vételét biztosította, a fegyelmi törvény útján legfőbb és döntő rendelkezését fentartotta, egyszerűen a tisztviselő pályájának legfőbb momentumait, vagyis kezdetét és végét kezében tartja, — ha mindezen korlátok közt sem lenne képes mit határozatlan el nem ismerünk) kielégítő tisztikart állítani: akkor még kevésbé lesz képes, az előtte ismeretlen folyamodók írásbeli kérvényekből, az alkalmas személyeket kiszemelni.

Felhozatik az állami közigazgatás behozatalának kényszerítő oka gyaránát, a nemzetiségi eszme is.

Minden magyar embert, vagy a magyar hazához hű más ajku polgárt, a legbensőbbben sértő alaptalan feltétele, hogy a szabad közöniséget, ennek kifolyásaként alakult tisztikart bármely módon szervezett állami hivatalnoksereg felülmúlthassa a hazaszeretben, a nemzeti érdekek erőltetésének védelmében, és az ehhez megkívántató társadalmi tekintélyben.

Ezen kényszerítőnek állított államosítás, ok, mindazáltal azon alapon hozatik fel, hogy némely vidéken, hol a magyar nemzet elleni fagygyűlölet, mesterségesen szítva erőre kapott, a tisztviselő közönség megbízhatatlansága miatt, erőlyes állami adminisztrációra van szükség.

Szállard hitünk, hogy hazánk adminisztrációjának, a magyar nemzeti közművelődés érdekeit szolgáló, elemi feladataihoz tartozik. Ezen kötelesség teljesítésénél az önkormányzó közöniséget és tisztikarát vád nem érheti, mert köztudomásu tény, hogy ahol kisebbségben van a magyar elem, és felbujtogatott nem magyar ajku, de békés szándéku, hazafiás alapnézetű polgártársak körében veszélyes szellem kapott lábra, annál erősebben átérzi minden magyar a eszelektív kötelességet.

Az erdélyrésszi és felvidéki vármegyék minden polgára, egy-egy állandó tisztviselője a magyar nemzeti állameszmének és az ezredéves történelmi jognak, alkotmányának; míg a magyarság zöme által lakott és nemzetiségi igazgatók által nem környezett alföldi román polgárai, csak hírből ismerik ezen polgári kötelességeit.

És amint legrégibb tapasztalás bizonyítja, a vármegyék mindig képesek voltak, a nemzetiségi bajokkal, önkormányzati jogaik korláta közt megküzdni, ebben csak akkor lennének

kozom. Kérdésemre, hogy: „Hová ily korán?” mindeh-nik az felelé, hogy a templomba „imádkozni.” Futtában még azt is megígértem velük, hogy értem is „imádkozzanak” valamikéskét.

S mint beállító Laczához, ép a meglátó büsst utolsó actusa folyik, Ilka kiáltozott az udvar végéről seprő és személtápnál kezében: „Isten áldja meg úri, szerenés utat kívánok!” A mint a távozóval, s két hűgával a vasúthoz ballagunk, egyre-másra esatalkoztak az ismerősök. S esodálatos, — templomba siető hölgyeim is ott termettek.

Ütközben még számos ablakból hangzott felénk „Isten hozzád” s „jó tanács,” Olga nagysámm példán a sor teljes végéről kiáltja: „Pá Laci, aztán gondoljón néha ránk is,” mire Laci komoly „szoktam”-mal ad hangos feleletet.

Azonban alig értünk a pályaudvarhoz, már ott van ő is. Alig bír lelekzetet venni úgy futott, hogy csak ő is ott lehessen a kendő lobogtatásánál.

Laczik szomorúan tekint körül a szép kíséretben. Szólni nem szól, mert — nem tud. Végre fityyál a vonat, s e flitty Laci szemébe kőnymet esel.

Gyorsan, röviden búcsúzik. Csók, ületés, kézsorítás, minden összevissza. Egy percz, s már a vasúti kocsiban van, melyből egy borított álcú örömler néz ki, valószínűleg szénész, kajánul mosolygva.

Jó auspicióm! — Mi várjuk Laczit az ablaknál, szedjük zsebkendőinket, hogy azokkal majd inestetünk, de hiába, mert — Laci nem jött az ablakhoz.

Egész nap nem hallottam otthon mást, mint a Laczit emlegetni. „Hol van most a Laci?” vagy ebéd idején: „Szegény Laci már nem eszik velünk!”

Délután alig hallottam egyebet a lányoktól: „Ügy hiányzik a Laci közöltök.” „En nem tudom, de olyan furcsa, hogy a Laci nincs itt.” stb. stb.

Szóval a mi Laczik büszkén elmondhatja, hogy őt megsírták a g. i lányok. **Tunka F.**

lektúridhetlen nehézségeik, ha kormányunk politikája és törvényhozásunk működése, a vármegyék által megalapított hagyományos iránynyal szembe állanak; ennek feltételezése pedig, elemzést nem is igénylő képtelenség.

Ha pedig, a legfeljebb öt-hatra tehető ugynevezett nemzetiségi vármegye magatartását vesszük tekintetbe, vajjon igazságos és indokolható-e, hogy ezekben időközönként netán lábra kapott vagy felmerülhet alkotmányellenes szellem megfélekezése az egész ország önkormányzati jogai elvonassanak; holott olyatén sajnálatos esetben, királyi biztosok alkalmi kiküldése, vagy az önkormányzat időleges felfüggesztése által, a felmerülhető bajok mindenkor orvosolhatók.

Dalárdánk történetéhez.

Most, hogy polgári dal- s zenekörünk ismét megkezdí időszakí szereplését, helyén valónak tartjuk egyik alapítójának az egylet mostani elnökéhez Szitnyai József főjegyzőhöz ezimzett levelet közölni, mely érdekes adatokat tartalmaz az alakulás idejéből s ügy bízálk, tanulságul, s biztátsául fognak azok szolgálói most is az egylet virágzása korszakában. A levél így hangzik: „Mídon a kedves selmeczbányai dalárda f. évben megtünepelt 25 éves jubileumára való szíves meghívásokat s így rólam való megemlékezéseket hálásan megköszönöm, egyidejűleg elnézestek és bocsanatokatérek is esdek, hogy ezt oly későn teszem, s másod sorban, hogy szíves meghívásoknak, kinek, mint egyikének azon keveseknek, a kíknek e kedves kör létét közölni, s a kíkét a sors bizonyára nagyon is megzúdelt, már — kötelessége lett volna köztetek megjeleni — nem engedelmeshetném.

Ezen engedetlenségemet okadatom is kellene! de ezt engedjek el nekem! E helyett azonban — úgy hiszem — kellemesebb lenné, így reátok, mint réám néve is, egy pillantást vetni vissza azon kedves 25 év előtti időre, melyben a selmeczbányai polgári dalárda létre jött s megösmerni azon indokokat, melyek esekélyeségemet vezettek, hogy egy kis fogással egy kis központot teremtek az akkor nem a legjobb egyetértésben élt polgári elem számára, a mely körül ez csoportosulva egymást megörte és az idegenkedés és visszavonás szellemét a maga körülből számtelen testvéri szeretetben egyesítljén a közjóra.

Nem tudom átkom-e, vagy szerencsem, hogy az egész emberiség csak szeretni tudom? De tény az, folyton fájó szívvel néztem annak idején, mint idegen kédik nemes selmeczbányai város polgárságának színe java egymástól, s ezen idegenkedésnek én a valláskülömbőségben véltem okát találni, s mert fájt, hogy az egymással egybéként rokonszenvező polgártársak közt — nem lévén közös érintkezési pontjuk, mely a + és — villanyosságot esendben, minden explosió nélkül egy-másba átvezetné, a feszérő mind jobban és jobban nyer intensívításában; felhasználják a mindkét pártban esekély személyem iránt tapasztalt baráti indulatokat, propagandát esínalntam mindkét pártban egy a Híronszkára teendő szánkirándulásnak, mely — ha jól emlékezem február-hó 8-án megis történt, úgy hogy a partok elfogultabbjai nem is sejték a másik párt megjelenését. — Természetesen, gondom volt arra is, hogy — more patrio — a cigány sem hiányozzék!

Szuchy Jankónál volt a közös ebéd. Ebéd előtt Ollik- s néhány bizalmasabb barátommal közlém szándékomat a dalárdára vonatkozó indítványomat illetőleg, melyet — miután helyeseltetett — az ebből folyamán mondott pohárköszöntőben meg is tettem nyilvánosan. — A jó bor és Balogh Jánosnak jó zenekara által felvilanyozott és fókogonyabbá tett kedélyekre pohárköszöntőm megterte a kívánt hatást és a jelen voltak közt egy sem volt, a ki a készentartott aláírasi ívet alá nem írta volna, bízské lévén a helyszínen felvett „hronszkai testvér” (die Bruder von der Hronszka) ezimre, s megfogadván, hogy a következő vasárnapi minden egyes ifgyeznik fog tagokat toborozni jó barátai és ösmérési körében, mit be is váltottunk híven, mert az alakuló gyűlésen már szép számú (ha jól tudom 17) gyakorló és pártoló tagja a dalárdának lett bejelentve. S öröm volt szemlálni, mint nyíltak meg az eddig elzárkózott kedélyek s mint, közeledtek a derék polgártársak egymáshoz. Lukács Jankó a boldogult volt első elnökünk, Svott első karmestertünk.

Ez a selmeczbányai polgári dalárda létrejöttének rövid története! melyet nem azért újított itt meg, mintha esekély részemet az érdemből akarnám kiemelni! Hisz az érdem mindnyajunké, a kik akkor Híronszkán valánk és a kik későbbben készséggel hozzánk esatalkoztak; haem azért, mert jól esik visszaemlékeznem azon bol-

dog időkre, melyeket selmeczbánya derék s kedves polgárai testvéri körében töltöttem s jól esik annak tudata, hogy akkori szerény körülményeimhez képest honpolgári kedves kötelességemet megtenni el nem mulasztám, mert tán honpolgári kötelesség, s hon polgárai közt az egyetértést eszköznél? s jól esik tudnom, s ez boldogít, hogy hrónszkai kirándulásunk gyomólése é! S engedje a Mindenható, hogy az ez évben megtartott ünneplőyt meg ilyen sokszor ismételhesse s hogy a dalárda kebeléből vegyek eredettiket mind azon üdvös gondolatok és eszmék, melyek selmeczbánya város emelését és felvirágoztatását ezlőzni fogják!

Add át kérlek baráti üdvözetemet az egész körnek, de különösen azoknak, a kik a hrónszkai testvérek köztél még életben vannak, m. p. Mayer Jóska, Margótsy Jankó, Liszt stb barátimnak! Tégedet pedig ölel régi igaz barátod

Lugoson, 1890. szeptember 24-én.

Kabina János, dalárdai tiszteletbeli tag.

A tudomány diadalának megünneplése.

Dr. Boleman István vihegyi ftrdőrvosnak és Selmeczbányai tiszteletbeli fizsi főorosának a királyi tanácsosi ezim adományozása által lett kitüntetésé élénk mozgalmat keltett városunkban arra, hogy azon osztalan tisztelet és szeretet, melyet a kitüntetett mindenki irányában nyilvánított leereszkedő és megnyerő magaviselete, tapintatos és higgadt eljárása, végül humanitáskus bánásmódja, valamint a köztgyeek iránti meleg érdeklődése által városszerzte, sőt azonkivül is kivívott, nagy számú tisztelője részéről tömegesen s ünneplőyesen is tolmásoltassék. Ezen mozgalom az itteni orvosi kar s illetőleg Dr. Tóth Imre bányakínestári főoros vezetése alatt folyó hó 21-én a városi vigadóban rendezett s fényesen sikerült társasvacsorával érte befejezését, melyen 70 ünneplő megjelent.

A pohárköszöntések hosszú sorát a mozgalom vezetője Dr. Tóth Imre kezdette meg, a következőket adván elő: „A hazát s nemzetet nagygyá saját fiaitehették! Tudva van előttök, magyarok előtt, de számos külföldi előtt is, hogy edes hazánk a természet által annyi gazdagsággal, bájjal, szépséggel, kincsessel van meglánda, hogy már őz idők óta tejjel-mézrel folyó Kanaának bivatik. Ronaszágán aranytalacsztenger reny, s erdőkösörzöttá hegyeiben nemes érez arany, ezüst, drágakő van! Ezen kincsekkel kivül a legkülönfélébb ásvány- s gyógyforrásokkal oly bőven van meglánda, melyhez hasonló kis ország nincs a föld kerekésgén.

A kincs, a drágakő a föld melyében, az erdők árnyában értékelnek; hasznosakká, becseseké s értékesekké csak akkor lesznek, ha a bányász által napvilágra hozatnak, a kohókban és más művekben megtszítvá, kiesiszólva forgalomba kerülnek; úgy edes hazánk annyi jeles ásvány- és gyógyforrára mindaddig, míg nem tanulmányoztatott, míg meg nem ismertetett, holt kincs volt, melyből sem az emberiségre, sem szerett hazánkra haszon, előny nem származott.

Mai összejövetelünknek ünneplelte Dr. Boleman István, mint a vihegyi ftrd orvos, volt ama bányász, ki első sorban bányavárosunknak ftrdőt, a magyar ftrdöknek egyik első nagy gyöngyvet: Vilnyét, a gyógyhatását megérdemlő rangus fejlődés éde vitte, s nem különben nem elégedve meg ezen nehéz feladattal, hazánk összes ftrdői- és ásványforrásairól hasznos, önálló s helyszíni tanulmányok útján a maga nemében pártatlan irodalmi művel a „Magyar ftrdótan”-nal gazdagított orvosi irodalmunkat.

A legmagasabb helyről nemrég őt ezen ünneplendő nemes ftrdözásáért magas kitüntetés érte, s mi, mint jó barátai és tisztelői azért jöttünk ez alkalommal ide, hogy e felelti örömnünknek s tiszteletünknek kifejezést adjunk: a miért is azt hiszem, közkívánattal találkozom, mídon poharat emelve szívből kívánom, hogy Dr. Boleman István kir. tanácsos, hazai ftrdőkín emelésére, s a szenvedő emberiség javára még sokáig éljen!”

Ostatlan lelkesedéssel fogadtok s szitálni nem akará éltetéssel kísért ezen felköszöntés után Szitnyai József főjegyző a következőkép üdvözölte az ünneplő polgártársat: „Az ember becsét és érdemét rendszerint az általa kivívott sikerek után itéljük meg.

Ezenkivül van azonban még egy másik értékémő is, mely ha amazzal egytítesen alkalmazható, nevesak a külső sikert, de a jellem belső érdemesültiségét is megállapítja, kidomborítja.

Tudvalevő ugyanis, hogy míg a nagy természet ereinek s elemeinek robaja, féktelen zaja s dühöngő viharai alatt a legremekebb alkotások is elpusztultak, — addig mindig, mi a természet zajtalan, esendes, mondhatni titkos működésében s alkotásaiban zavartalanul lehetnek a, az emberiség boldogulásának legdúsabb forrásává válik.

s helyéül a városház tanácssterne tüzettét ki. Felette kívánatos, hogy a választásra jogosultak mennél nagyobb számban képviselve legyenek, s a legmegtöbbségű megválasztván, ezton is lehetővé tegyék, hogy helyi iparunk s kereskedelmünk érdekei minél jobban érvényesüljenek, mi az adott viszonyok között már azért is elérhető, mivel ezont közelbbs leszünk a kamara székelyehez, mint eddigelő voltunk s így a megbizandék is gyakrabban ellátogathatnak a kamara választmányának üléséhez.

— **Virilisták.** A legtöbb adófizető bizottsági tagok 1891. évre érvényes névjegyzékébe a következőket vetették fel: Hell Jakab, Wankovits Lajos, Mihalik István, Schuszer Antal, Pilschl Samu, Heinz Ilgus, Stankay Ferenc, Ertl Vilmos, Krausz V. G., Dr. Boleman István, Kravassy Mórész, Dr. Stuller Gyula, Hüld József, Baumorth Daniel, Clement Gyula, Kachelmann Károly, Steiner Bernát, Rosenfeld József, Priviczky Rezső, Kachelmann Gáspár, Pech Antal, Valkovits Károly, Poleczky Dénes, Scholtz Vilmos s Dr. Tóth Imre Selmezbányáról; és Oldinger Antal, Szamecz Samu s Mendl Frigyes Belabányáról. Kiemelendő, hogy míg 1890. évben Selmezbányán az első virilista 959 frt 16 kr. s a legutolsó 236 frt 42 kr. adóval vételett fel a névjegyzékbe, addig az ezen rendszer első behozatalánál, vagyis 1872. évben az első virilista nevezetesen: Geesányi András 345 frt 61 kr., s az utolsó, nevezetesen: Pfeiffer Manó 102 frt 81 kr. adót fizetett.

— **Halálhírek.** Prányi Károlyné szül. Krajnyák Zsuzsanna f. hó 24-én, életének 54-ik évében Zsarnócán és Dr. Schwartz Ottóné szül. Paczolay Terézia f. hó 25-én, életének 25-ik évében Selmezbányán jobb létre szenderültek.

— **Városunk statutarus életéből.** A városnál alkalmazott rendőrök és szolgák nyugberezése iránt alkotott szabályrendelet a kormány jóváhagyó záradékával ellátva a napokban érkezett le, s így ezzel is megszorodott a városi szabályrendeletek tekintélye száma, miként ezt azoknak a következőkben közölt hosszú sorozata is bizonyítja, u. m.: 1. a város szervezése iránti szabályrendelet; 2. a nyugdíjintézet iránti szabályrendelet; 3. a tűzrendészeti szabályrendelet; 4. az erdészeti rendelet; 5. a gyámhatósági szabályrendelet; 6. a helypénzszedés iránti szabályrendelet; 7. a vásár rendtartás iránti szabályrendelet; 8. a vágóhid iránti szabályrendelet; 9. a letelepítés iránti szabályrendelet; 10. a munkaképtelen tisztviselők nyugdíjaztatásáról szóló szabályrendelet; 11. a vilnyei fürdő szabályrendelete; 12. az ebirtás iránti szabályrendelet; 13. a hernyóirtás szabályrendelete; 14. a kéményséprő ipar szabályrendelete; 15. a vasuti állomásból közlekedő bérkocsókra alkotott szabályrendelet; 16. a közí zalogtízlet szabályrendelete; 17. a hordár-foglalkozásról szóló rendelet; 18. a hernyóirtásról szóló rendelet; 19. a falragaszok védelméről szóló rendelet; 20. a közönség és nyugalom megzavarásának meggátolásáról szóló szabályrendelet; 21. a mérnöki hivatal szervezéséről és 22. az útdó nyilvántartásáról szóló szabályrendelet; 23. a sebes hajtásról; 24. a kisebb keresmaltilról, valamint 25. a lakosság nyilvántartásáról; 26. a lakbérleti szabályrendelet és 27. a fennebb említett, a szolgák nyugberezéről szóló szabályrendelet.

— **Földesüzamlás áldozata lett** f. hó 21-én Zsarnócán egy 16 éves munkáslány, ki a mezővárost átszelő patakmeder szabályozási munkálatoknál földás és hordással vett elfoglalva. A baj úgy történt, hogy a szerencsétlen több társával együtt a munkavezető figyelmektetése daczára is, egy a hegyoldalból kiugró föld és sziklanyalvány alatt dolgozott, és ez az előző napon szakadó eső által meglazulva, váratlanul lecsúszott és mindannyiokat alátette. Az eltemettek közül az egyik fejét, lábát és kezét összezúzva és törve szörnyet halt; egy másiknak a keze törött el, míg a többi közül két férfi gyengébb sérüléseket szenvedett, úgy hogy ezek egynehány nap múlva folytathatják munkájukat, okulva mások szerencsétlenségén.

— **Nyilvános köszönet.** Fogadják mindazon kedves barátaink és tisztelt ismerősök, kik szeretett fiunk, illetve kis unokánk eltemettésekor kedves részvétőket nyilváníttak, — hálás forró köszöneteinket. Hornyacsok István és neje, Liszt Gusztáv és neje.

Heti naptár.

Havi és heti nap	Katholikus naptár	Protest. naptár	Izraelita naptár
26 Vasárnap	E 22 Evariszt p.	E 21 Dömötör	12
27 Hétfő	Szabina vt.	Szabina	13 Seleni b.
28 Kedd	Simon és Júda ap.	Simon és Júda	14
29 Szerda	Narozisz pk.	Narozisz	15 Ábrahám
30 Csütörtök	Rodr. Alfons hv.	Klaudia	16
31 Péntek	Farkas pk. Luczil. Reform eml.		17
1 Szombat	Mindszentünnepp	Mindszent	18 S. Vajere

Kis lutri húzásai.

Budapest, 1890. október 18-án **28. 56. 72. 69. 24.**
Prága, 1890. október 22-én **23. 67. 22. 44. 54.**

1943. sz.

Hirdetmény.

A nagytekintetű m. kir. dohánygyövedéki központi igazgatóságának f. évi október-hó 9-én kelt 11655. sz. III. magas meghagyása folytán az 1890. évi november-hó 4-én a következő szerinti cikklek é. p.:

1100 darab 2 cm vastag 21 1 cm széles	900 " 2 " " 263 " "	} 3-8 mtr hosszú
	900 " 2 " " 316 " "	
	6000 " 13 " " 211 " "	} pufafadeszka
	5000 " 13 " " 263 " "	
	2600 " 13 " " 316 " "	} és
	6000 " 2 " " 53 " "	

3-8 méter hosszú pufafaléc, továbbá 12000 darab faabroncs az 1891-ik évre való biztosítása iránt ajánlati versenytárgyalás fog tartatni.

Ezről a vállalkozni szándékozók azon hozzáadásal értesítettek, hogy az 50 kros helyeggel és az ajánlati összegnek megfelelő 5% nyi bánatpénzzel ellátott ajánlatok, melyekben a deszkák és lécek ára a fenti méretek szerint darabonként, az abroncs ára pedig 100 darabonként szóval és számmal kiírva legyen — a versenytárgyalás napján — délelőtt 11 óráig alulírt igazgatóságnál zárva benyújtandók.

Megjegyeztetik, miszerint az ajánlattevő fenti cikklek közül bármelyiknek, felhát nemenkénti szállítást is elvállalhat; és a szállítók kötelesek az anyagot az ajánlott áron a m. kir. dohánygyárba szállítani.

Az általános szerződési kötelezettségek és feltételek a dohánygyár irodájában a szokásos hivatali órák alatt bárki által megtekinthetők, és az ajánlatban nyilvánosan kimondandó, hogy ajánlattevő azokkal egyetért. Selmezbányán, 1890. évi október-hó 15-én.

M. kir. dohánygyári igazgatóság.

2-3

2479. szám. Árverési hirdetmény.

A selmecei kir. járásbíróóság mint telekkönyvi hatóság részéről közhíre tétetik; miszerint ezen k. járásbíróóság területén lévő **Mezko Mártonnak** a szt. antali 96. számú tjkvben A. I. 2. 6. 7. 8. 15. 16. 17. 19. 20. sorsszám alatt foglalt fekvőségekből illető felére 867 frt. és 216. számú tjk. A. I. 1-13. sorsszámú erdőből illetőségére 80 frt adót szerint megállapított becsárának Schmidtbauer Károlynak 94 frt tőke és járulékaiknak kielégítése végett szt. antali községi bíró házána az **1890. évi november 17-én reggeli 9 órára** árverés tüzették ki azzal, hogy ezen fekvőségek becsárán alul is legtöbbet ígérőnek — az utóajánlatnak fenntartása mellett — eladatni fognak. Kikáltási árak 867 frt és 80 frt adók szerint megállapított becsár.

Árverezni szándékozók tartoznak 867 frt és 80 frt becsárának 10% készpénz, vagy óvadékképes értékpapirokban az árverésnek megkezdése előtt bánatpénzzel letenni.

Vevő köteles az ígért vételért 8% kamatostól 90 nap alatt a selmecei kir. adóhivatal, mint bírói leteti pénztárnál lefizetni.

Vevő az árverési cselekménynek jogerőre emelkedése után haszonélvezetbe lép, tulajdonjog javára azonban csak a vételár lefizetése után hivatalból bekebelezetteti fog.

Ila a vevő az ígért vételért a meghatározott időben le nem fizetné, bármely érdekelt félnek kérelmefolytán költségére és veszélyére visszárverés elrendeltetni fog.

Az árverési feltételeknek egyéb tüzetesebb pontjai ezen eljáró telekkönyvi hatóságnál és szt. antali községi bírónál megtekinthetők.

Selmecezen, 1890. év október 21-én.

Heyder. k. jbró.

1905.

1890. év

Árverési hirdetményi kivonat.

A korponai kir. jbróság, mint tkvi hatóság közbíre teszi, hogy a korponavideki takarékpénztár végrehajtónak **Ganicz Pál** végrehajtást szenvedő elleni 100 frt tőke követelés és járulékaik iránti végrehajtás, ügyében a korponai kir. jbróság területén lévő Alsó-Dacsolam közég határában fekvő s az alsó-dacsolami 72. sz. tjkvben A. I. 3/16. I. 1-74. hrsz. a. foglalt bel- és külterki birtokból **Ganicz Pál** 1/2 rész képező hányadára, s az 1193/890. tk. számú hirdetmény folytán 1890. évi augusztus 30-án megtartott árverési hatályonkívüli helyezés és 414 frt, továbbá **Ganicz Pál** és Gezier Andrást tulajdonául vezetett A. 1. sor 241. hrsz. a. kenderesre 74 frt, 2. sor 282. hrsz. a. kenderesre 10 frt, 3. sor 1462. hrsz. a. rétre 22 frt, 4. sor 2768.

hrs. a. szántóra 4 frt, 5. sor 2770. hrsz. a. szántóra 16 frt, 6. sor 2882. hrsz. a. szántóra 82 frt és 7. sor 3307. hrsz. a. szántóra 90 frt becsérték kikáltási árul vétel mellett új árverést rendelt el és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az **1890. évi november-hó 17-ik napján délelőtt 10 órák** Felső-Dacsolam közégben a községi bíró lakásában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikáltási áron alul is eladatni fognak. — Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10% -át készpénzben vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november-hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyi rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirokban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszertű elismervényt általszolgáltatni.

Kir. jbróság, mint telekkönyvi hatóság.

Korponán, 1890. évi szeptember-hó 29-én.

Libertini, kir. járásbíró.

MÁRIACZELLI gyomorcepppek

készítve BRÁDY C. védjeggyel és címzett gyógyszerárban Kremsierben (Morvaország). Elismert kúrási gyomorerősítő és emésztő hátsú gyógyszer emésztési zavarok esetében. Csak a mellékelt védjeggyel és círással ellátott készítmény valódi. Egy liter ára 40 kr., nagy liter készítmény 70 kr. Az alkotó részek nyilvánosságra vannak hozva. **Gyógyszertárakban kapható.**

1-30

A selmecei népbankban lejárt és ki nem váltott **ZÁLOGTÁRGYAK** f. évi november-hó 3-án és 4-én a delutáni órákban nyilvános árverésen fognak eladatni.

2-2 **Az igazgatóság.**

Egy 4 szobából álló lakás hozzá tartozó konyhával és pincézével kiadó **SZTANKAY FERENCZ** gyógyszerésznél **Selmezbányán.** 2-3

LE GRIFFON a legjobb szivarkapapír, a legjobb szivarka hüvelyek. 11-13

Mindenemű **vízke**, valamint utóbajai ellen ugyint: **sárgaság, here- és hólyagburt, légzési nehézségek, májbjak stb.**

a legjobb szer a hires **HYDROPSIN** (orvosok által ajánlva.) **GROBSTEINS See-Apotheke** Curort-Gmunden Ober-Oesterr.

Egy palack ára utasítással 1 frt, csomagolással 1 frt 20 kr. 8-29